

Dốc Nhà Làng Đà Lạt Để Thương Để Nhớ

Dốc Nhà Làng xưa nay / bảng tên đường có gắn, đó là con dốc ngắn / mà chia ba ngã đường...

Nguyễn Biểu là tên đường, người ta cứ gọi dốc, đi lên thờ hồng hộc, đi xuống thờ thì thào...

Nhà, có nhà liền rào, nhà, có nhà liền vách, gần bên vẫn xa cách / vì mây sương giăng giăng...

Xưa rồi, non trăm năm, con đường ba thế hệ, tình thân luôn chia sẻ: Pháp, Mỹ và Việt Nam...

Hình như không ai ham / xây nhà cao, điện ngọc...nhưng không ai lúc thúc / cam phận đời lẻ loi!

Mỗi người: một ngọn đồi! Mỗi người: một con dốc. Gặp nhau nhìn tận mặt, xa nhau nhìn tăm lưng...

Cũng áo đỏ, áo hồng, cũng áo vàng, áo trắng, vui vẻ những ngày nắng, buồn bã những ngày mưa...

Có rất nhiều bài thơ nói về con dốc đó / từ những cuộc kỳ ngộ...như tôi vừa gặp ai...

Màu tím của áo dài, gió vương nhòa sắc đá, đôi mắt huyền đẹp lạ...làm nao nao lòng người!

Cảm ơn lắm nụ cười / làm cho trời nhuộm đỏ / làm cho trăng đầu ngõ / như lưu luyến nhìn theo!

Mưa Đà Lạt trong veo, tôi nhớ thương Đà Lạt, tóc ai trầm hương ngát, chạm nhẹ mà ngát hương!

*

Tôi nhớ thương Đà Lạt, tóc ai trầm hương ngát, thơm tho thơ Hàn Mạc khi "trời giải nghĩa yêu"!

Mình ơi, đó bao nhiêu Tình Thơ Anh Diệu Vợ, Mình Nâng Niu Và Đợi Một Ngày Nao Anh Về...

Trần Vấn Lệ